

първоначално образование. Трѣбвало слѣдъ това да се залови на работа: грижата и немотията постоянно висѣла надъ тѣхната врата. Обаче, работата, на която билъ настаненъ, била тежка и неблагодарна, затова и недоволниятъ Рашко потърсилъ изходъ отъ това положение. Сѣнкитѣ на неговитѣ братя го привиквали къмъ чужбина, дѣто би могло да се намѣри и „благословена“ работа и сносенъ човѣшки животъ, сироти неспособното положение, което неговата родина му прѣдставяла. Който се стреми, той постига. Случаятъ не закъснѣлъ да се прѣдстави на Рашко: тъкмо по онова врѣме майката на Одеския търговецъ Николай. С. Палаузовъ заминала отъ Габрово за Одеса при синоветѣ си. Смѣлиятъ Рашко тръгналъ съ баба Палаузова, за да отиде при брата си Тодора въ Одеса. За голѣмо нещастие, обаче, до като българскитѣ пѣтници да пристигнатъ въ Одеса, Тодоръ заминалъ за Гърция, дѣто прѣнесалъ и цѣлата си търговска работа. Заради това Рашко се настанилъ за слуга у Палаузови. Тукъ Рашковото име било русифицирано, и той се вече наричалъ Радионъ Петровичъ Умниковъ. Съ умѣние и трудъ Радионъ Петровичъ постепено се въземалъ въ своята търговска работа, до като най-послѣ изпъкналъ на самостоятелна работа подъ фирмата Радионъ Петровичъ Умниковъ. Слѣдъ нѣкое врѣме, неизвѣстно по какви съображения, той се прѣселилъ въ Харковъ, дѣто спечелилъ завидно състояние и високо уважение между гражданитѣ. За какви заслуги не се знае, но Р. П. Умниковъ билъ удостоенъ съ титлата *потомствєнъ почетєнъ гражданинъ*. Умниковъ не се женилъ. Прѣзъ послѣднитѣ години на живота си той повикалъ при себе си двама свои сестрини синове, отъ които единиятъ, Д. Михайловъ, станалъ търговецъ, а другиятъ, Т. М. Николовъ, свършилъ правото и станалъ чиновникъ въ България по сѣдебното вѣдомство.